

תן לישון, געציכל!

נתן גלנט

תן לישון,
געציכל!

נתן גלוט

פרק ראשון

נחמן מרכוס נדחף לתחילת הספר • חיי ניצלים בזכות
היעדר טאקט • אני לא רוצה להיות כשלון מסחרי

יושב במטוס בדרך לבלגיה. צפוף לי. חם לי. כואבים לי הראש
והאוזניים, ואני חושד שחיי בסכנה. הזמן לא זז, הנוף לא משתנה, הכל
תקוע. תחושה של ייאוש, של איבוד במרחב הזמן.

נחמן לא מפסיק לדבר אליי מאז ההמראה. בכל דקה נושא חדש, אליו
הוא עובר בלי למצמץ. כרגע הוא מדבר על כך שאני טועה, וכי הקב"ה
מנהל את העולם כך שהוא כביכול פועל לבד על פי חוקי הטבע,
ו'בדור שלנו אין ניסים גלויים'. באותה נשימה הוא מנתח את המודל
הכלכלי של גני החיות בישראל ובלונדון, הפערים ביניהם, ומהו
הפלאש המקצועי הטוב ביותר על מנת להאיר את דמות הקרטון
במטווה, רגע לאחר שחטפה את הקליעה של החיים שלה והיא עדיין
נעה קדימה ואחורה באקסטזה. הוא גם מסביר בדבקות את המינוח
'פריים', וכמה חשוב לצלם תמונות עם מכלול פרטים נכון. אוי,
אלוקים.

נחמן מרכוס הוא איש ראוי ביסודו, מן הסתם, ופטפטן סביל בדרך כלל. לפעמים הוא מגזים בפטפטת, ואז רק פקקי אוזניים יעזרו. אין לי כרגע כאלו, אבל יש לי את נחמן.

בנוסף לכל צרותי, אני תקוע במושב האמצעי הצר, כלוא בין עיסאם ובין נחמן. אין לי לאן לברוח, והפוביה הישנה שלי ממקומות סגורים מתחילה לזקוף שוב את קומתה. הרעש הסטטי של זמזום המנועים לא ממש מיטיב עם מצבי הקשה.

נחמן לא מפסיק לרגע. עכשיו הוא ממלמל משהו על ההרים בנגב. רגע, הוא כבר עבר נושא. משהו על מילצ'וב. מה, מה הוא אמר בדיוק? הנה, עוד פנינת חוכמה מוזרה משהו: 'געציל, תסתכל על הבחור היהודי בשורה תשע בצד ימין. הוא כנראה חסיד מילצ'וב, איכשהו. סוג של. בנוסף יש לו גם לוק צרפתי. הוא יודע להתלבש. בטח לא ישראלי...' אהה.

יש גבול לכושר הסבל שלי, והגבול הזה כרגע ממש ממש קרוב אליי. אין הרבה אנשים מסכנים ממני בנקודת הזמן הזאת. עכשיו נחמן מתכופף לעבר החלון כדי לצלם משהו, ובינתיים מקשקש לי באוזן שמאל, אוי ניי איז מיר.

אין ברירה, אני חייב לנסות להתנתק מהמציאות הפיזית סביבי, אחרת אצא מדעתי. אני מוציא את המחשב הנייד, מקיש את הסיסמה: אינס צווי דריי פיר, זיבן אָכט. השבח לקל עליון, המחשב נפתח. אני צולל בו ללא שום טאקט, וכותב לתוכו על הסיוט שאני בתוכו כרגע, העיקר לברוח לאנשהו, וזה... עובד.

לאט לאט הקול של נחמן באוזן שמאל הולך ונעשה מעומעם, וזה טוב. לי, לא לנחמן.

אולי זה בכלל לא משנה לו. יכול להיות שבלעדיי הוא היה מדבר למושב הריק באמצע. אני תוהה מה זה אומר לגביי.

אני חושב שזה היה בדיוק אז. הרגע ההוא בו החלטתי לכתוב את יומן המסע הזה. הרגע בו הבנתי שעל מנת להישאר שפוי, עליי להנציח את

התלאות שצופן לי העתיד הקרוב ולתעד כל צעד ושעל מהמסע, גם אם אצטרך להתאמץ לשם כך. במקום יומן המסע הספרותי והקליל שחשבתי לכתוב, אצטרך לכתוב משהו אחר. אומנם הקוראים יקבלו סיפור טראומטי אפוף אימה, אבל אין ברירה, אחרת אצא מדעתי.

אנשים שחוו קשיים משמעותיים בחייהם מספרים שהדבר היחיד שהחזיק אותם בתקופות הכי קשות היה מאמץ מנטלי מרוכז לדמיין את העתיד הזוהר הצפוי בהמשך.

אני הייתי במצב חמור מהם, מהסיבה הפשוטה ששום עתיד לא זהר לקראתי. רק טיול לבלגיה, ועוד עם נחמן.

קול נחוש בקרבי ציווני לספר. לכתוב. להנציח. להסביר איך הכל התחיל, ואיך מצאתי את עצמי בדרך לבלגיה, יושב במטוס הקטן של חברת בסטאייר, שובר את הראש ומחפש שם קליט לספרי, בעודי משמש כמאזין שבוי של נחמן.

פירטתי הכל, מההתחלה, ממש מאפס, בעוד נחמן תוחב את אפו במסך וממליץ בחום שאכניס אותו עצמו לספרי מייד בהתחלה, 'אחרת הספר שלך יהיה כשלון מסחרי, געציל'.

בהברקה של רגע, הראיתי לו שהוא מככב בתחילת הפרק הראשון, כבר בכותרת. זה הזיז לו משהו, כי הוא נמלא בהערכה חדשה כלפיי, והשתתק בבת אחת, וּוְשָׁשׁ.

מתברר שצדקתי, יש ניסים גלויים גם בדור שלנו.

פרק שני

- איך הכל התחיל • העולם המרגש של צילומי הרהיטים • אני מחפש ספונסר וגם שם לספר

בעבודתי, אני עונה לטלפונים של יהודים טובים הרוצים לתרום ממון לעמותה בה אני מועסק. עוד מענה ועוד מענה, ועם השנים הלכה נפשי והעציבה. למען האמת, היא כמעט החלידה משעמום. שיערתי כי רק דבר אחד יוכל להחזיר אותה למצב תקין: טיול מרענן בחו"ל. הדחקתי את המחשבה על כך. אני איש של מנוחה ונחת, לא איש של טיולים ועבודה קשה. ויום אחד ההזדמנות באה. בדיוק כמו דודה נחמה; ללא הודעה מראש, וללא אפשרות להתעלם ממנה.

בבוקר יום שלישי אחד של אמצע החורף, קיבלתי את הטלפון השנתי מחברי, נחמן מרכוס: געציל, מה נשמע. ירד גשם היום בבוקר, אני מקווה שאשתי הורידה את הכביסה. הייתה לנו ספה בלויה בבית, זרקנו אותה, עכשיו היא מתחת לחבלי הכביסה, אנחנו קוראים לה ספת המחשבות. מצאתי מבצע של כרטיס טיסה לבלגיה במאה שקלים בלבד. קניתי ואני טס ביום ראשון בשבוע הבא, רוצה לקנות גם?

- נחמן, מה לך ולבלגיה? מה טיול עכשיו? יש לך אישה וילד בן ארבע, איך טיול?

הוא פיהק לשפופרת, ונימק: בשנים האחרונות צילמתי מאות תמונות אומנותיות מדהימות, בזכותן התחברתי לעולם המרגש של צילומי שולחנות ורהיטים אחרים. כעת אני כותב ספר ייחודי וחסר תקדים על הפילוסופיה שמאחורי עולם הצילום, והשוני בינו ובין עולם שטיפת ורחיצת מכוניות, בדגש על שיטתיות סיסטמטית כמו ביומני צפרות.

כתבתי כבר שני פרקים מתוך מאה, ואני זקוק לשלושה גדולה כדי לכתוב את ההקדמה, בלעדיה אי אפשר להתקדם. שבוע הבא אני בבלגיה, הבנתי ששקט שם. אבל כדי שלא יהיה לי שקט מידי, הבנתי שאני זקוק לחבר כלשהו. לצערי, כל החברים שלי אמרו שהם עסוקים כרגע. חשבתי אולי תוכל אתה לבוא. בחור מתבגר, בלי מחויבות משפחתית, אחד כזה שיכול לטוס לטיול בחו"ל ולא יחסר לאיש פה בארץ. אני חושב שיש באנטוורפן גם כמה חבר'ה מהחסידות שלך, מנצ'ס, אולי הם יעסיקו אותך בזמן שתצא מהדירה על מנת להשאיר אותי לבד, כדי שאוכל להתקדם בכתיבה של הספר.

אחה.

שאלתי: נחמן, אתה חרדי מודרני, לבוש כמו היפסטר שְלוּמְפֶּער, מה לך ולחסיד כמוני?

השתררה שתיקה, שנשברה רק כאשר הוא אמר: געציל תסתכל במייל שלך, תקנה כרטיס, שלום. שלום?

התקשרתי אליו שוב פעם. נחמן - אף פעם אל תנתק לי בפנים, קודם כל. שנית - אני לא מבין משהו, מה בדיוק אעשה בבלגיה? הוא גיחך. געציל, תלמד ממני, תכתוב ספר.

- אבל נחמן, אין לי על מה לכתוב.

הוא גיחך שוב: געציל, מה הבעיה. תכתוב ספר על המסע הזה בדיוק. תתאר את הנופים ואת המראות, את השלווה, את מזג האוויר. מובן שכדי

הספר המלא זמין לרכישה בכל חנויות רשת ספרי אור החיים

כמו"כ ניתן להשיג אצל המחבר - ng054ng@gmail.com